

„Neklapalo nám to spolu, mami. Má život v Paříži.“

A začal další nový rok. Jednoho únorového nedělního rána kolem desáté zvoní telefon. Na bočním chodníku, ze kterého právě pomáhá Jacobovi odhrabat v noci napadený sních, doléhá zvonění k Heleniným uším. Vběhne přes garáž dovnitř do domu. Rychle vyšlape schody do kuchyně a zvedne sluchátko, popadaje dech.

„Alo?“¹

„Helen? Dobrý den!“

Helen si říká, čípak asi je ten ženský hlas. Kdejaká marketingová asistentka by ji přece neoslovila křestním jménem.

„Promiňte, že ruším,“ pokračuje hlas. „To jsem já, Marie, Alexova přítelkyně. Pamatujete si na mě? Setkali jsme se toto léto.“

„Samozřejmě!“

Okamžitě pocítí nával nevolnosti a vytuší nebezpečí.

„Alex mi řekl, že vás nedávno povýšili na viceprezidentku. Gratuluju. To je ohromný! Prohlásí Marie s umělým nadšením, ze kterého Helen naskakuje husí kůže.“

Celkově pěkné, drobné nepřesnosti

¹ Haló (rum.)